

Kaygıları susturan, varlığı ele geçiren madde

CİHAN AKTAŞ3 ARALIK 2018

[HTTP://WWW.GERCEKHAYAT.COM.TR/YAZARLAR/KAYGILARI-SUSTURAN-VARLIĞI-ELE-GEÇİREN-MADDE/](http://www.gercekhayat.com.tr/yazarlar/kaygilari-susturan-varligi-ele-geciren-madde/)

İlle de belirgin bir derdi olduğu için maddeye kapılmıyor gençler. Geçen hafta madde bağımlılığının arka planını anlattığım Nedim, kendi sebebini “sadece özentiydi” diye izah ediyor. Bu durumda mutluluk da mutsuzluk kadar sebep olabilir. Onu mutlu etmek için elinden geleni yapmış olan ailesine karşı duyarsızlaşmıştı madde kullandığı dönemde; daha doğrusu öyle geliyordu. Onlar, bağımlılığını öğrendikten sonra çare arayışına düşmüşlerdi. Birkaç gün kendi başına bırakmayı denedi, başaramadı. Annesini sabahları başucunda ağlarken buluyor, bundan çok etkileniyordu. “Annem benim için en çok üzülen insandır” dedi. “Saçlarında tek tel beyaz yoktu, benim yüzümden beyazlar çıktı.”

Bu arada ailesi onunla ilgili olarak örgütlenmişti. Bir perşembe günü aile apartmanının alt katında yaşayan ağabeyi dairelerine çıktı. İşten izin almıştı o gün. Kalk hastaneye gidiyoruz, tahlil yaptıracağız, dedi. Balıklı Rum Hastanesine gittiler. Bütün maddelerle ilgili tahlil yapıldı, eroin kullandığı ortaya çıktı. Doktor, onu bağımlılıktan kurtarabileceğini söyledi. Ancak tedavi dokuz bin lira tutuyordu, böyle bir ödeme ailesi için büyük bir fedakârlık olurdu. Ağabeyi arabasını satacağını söylediğinde Nedim, başka bir çarenin arayışına düştü. Birkaç gün sonraydı. Aklından silinmeyen bir tarih olan 18 Şubat 2017 gününün akşam vakti bir arkadaşıyla sohbet ederken, arkadaşı Esenler Belediyesi’nin danışmanlık biriminden söz etti. 19 Şubat günü Esenler Belediyesi’nin danışmanlık birimine gitti. Servisle Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’ne, AMATEM’e (Alkol Madde Tedavi Merkezi) götürüp getiriyordu bu birim, tedavilerini üstlendiği madde bağımlılarını. Ertesi gün sabahın onunda babasıyla AMATEM’e ulaşmışlardı. Merkezdeki doktorlardan Yasin Bey’e çok şey borçlu olduğunu vurguluyor. Yasin Bey onunla yalnız görüşmek istediği için babası odadan ayrıldı. Konuştular. Ayakta tedavi görecekti, ilaçları belirlendi ve kullanmaya başladı. İlaç, kullanmaya başlar başlamaz halsizliği aldığı için madde kullanma isteğine karşı koymayı sağlıyordu. Mayıs ayına kadar dozajını düşürerek aynı ilacı kullanmayı sürdürdü. Hastaneye gittiği ilk altı

hafta eğitim gördü, idrar tahlili verdi. Madde aklına düştüğünde ne yapması, nasıl davranması gerektiğini öğretiyorlardı.

Arkadaş çevresi iyileşme sürecinde vazgeçmesi için onu ayartmaya çalıştılar. Arıyor, “Ne haber, nasılsın, bıraktın mı?” diye sorduktan sonra, “Biz de biraz önce X’le içtik.” diye onu kendi ortamlarına çekmeye çalışıyorlardı. Fakat tehdit etmediler. Aslında madde içen biri kolay kolay şiddet göstermiyor Nedim’in anlattığına göre. Aile çevresine yönelik yapay şiddet gösterileri sergiliyor bağımlı, ama arkadaş çevresine aynı şekilde davranamıyor. Madde, korkaklaştırıyor; adı üstünde, uyuşturucu. Ancak parası olmayan madde bulmak için rahatlıkla torbacılık yapabiliyor. Dolayısıyla maddenin vicdanı tükettiği söylenebilir. Kendine kıyan başka hayatları da umursamıyor.

Nedim maddeyi bıraktıktan sonra ilk bir ay hiç evden çıkmadı. Ailesi üzerine titriyordu. Tam yirmi bir ay oldu bırakalı. İşine devam ediyor. Arkadaş çevresini değiştirdi. Bağımlı arkadaşlarından biri dışında hepsi bıraktı maddeyi. Lise ve iş arkadaşlarıyla görüşüyor. Türkü seviyor, Neşet Ertaş, Mehmet Erdem dinliyor.

Sahi, ne olmuştu 2013’te de asker dönüşü bütün arkadaş çevresini bağımlı bulmuştu Nedim? 1989 doğumlu gençler için 24 yaş, hayata atılma konusunda mazeret bildiremeyecekleri bir çağ. Okul faslını kapattılar, askere gidip geldiler, iş buldular veya bulmadılar, evlenmeye hazırlandılar veya ertelediler bu hazırlığı ve şimdi hayalleri zorlu gerçekler tarafından bastırılıyor. Her adımın somut, kesin, belirli ve popüler kültür imgelerinin gösterdiği şekilde mutlulukla özdeş kılınan bir başarıyla gerçekleşmesi nasıl mümkün olacak... Yorucu bir mücadeleye başlamaktansa yalancı bir dünyada uykuya kaçıyor olmalı. “Eroin hep uyutuyor, hep miskinliğe yol açıyor, boş boş bakıyorsunuz televizyona” diyor Nedim. Fakat insan kendini nereye kadar kandırabilirdi ki? Ailesine duyduğu sevgi ona mücadele gücü verdi, ailesi de hep yanında oldu. Bağımlının güçlü bir şekilde elinden tutacak insanlara ihtiyacı var. Bütün bağımlılıklarla mücadele konusunda sürekli uyarılarda bulunan Muharrem Balcı’nın işaret ettiği bir hususa işaret etmeden bu sorunun yaygınlaşma eğilimini tam anlamıyla konuşmuş olmayız. Balcı’nın hatırlattığı gibi burada asıl sorun, devletin bağımlılıklarla topyekün mücadele etmemiş olması. Aynı şekilde STK’lar ve belediyeler gibi kamu kurumları topyekün mücadeleyi esas almıyorlar. Balcı her zaman nargile kafe örneğini veriyor. “Hiç birinin ruhsatı da yok, olması da mümkün değil. Belediyelerin buna bir cevabı yok, devletin de yok. Çok önemli bir konu ve tıbbın verisidir: Bağımlılık bir beyin hastalığıdır ve her bağımlılık bir diğerini tetikler. Tütün (sigara-nargile), alkol, kumar (şans oyunları da), her türlü madde ve teknoloji bağımlılıklarıyla, hepsi ile birlikte mücadele etmeyen zeminler sanaldır” diye ifade etti Balcı yazışmamız sırasında. Devlet bağımlılıklardan birini (uyuşturucuyu) mücadele alanına alsa da sadece polisiye tedbirlerle yetiniyor. Belediyeler de kısmen ve fakat yine sadece uyuşturucu ile mücadele ediyor.

Esenler’de, bağımlı gençlerin rehabilitasyonu için faaliyette bulunan Bişri Hafi Derneği kurucusu Ömer Faruk Yazar, madde bağımlılığını maddiyatçılışmakla açıklamıştı. “Ne oluyor orada, kim geliyor, kim gidiyor... Mahalle ruhunu yitirdik, kimse sorumluluk almıyor. Nasıl daha fazla para kazanabilirim? Arabam, evim olsun, her şeyim olsun...”

Nedim’le, Üçyüzlü’de bulunan, Esenler Belediyesi’ne bağlı Sağlık İşleri Müdürlüğü’nde sohbet ettik. Bu sohbeti sağlayan Kültür Müdürü Hüseyin Cerrahoğlu’na ve sohbeti bürosunda gerçekleştirdiğimiz Psikolog Sibel Akkaya Şentürk’e teşekkür ederim.